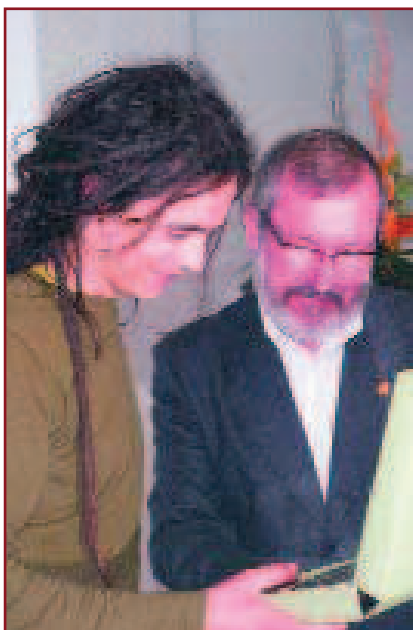
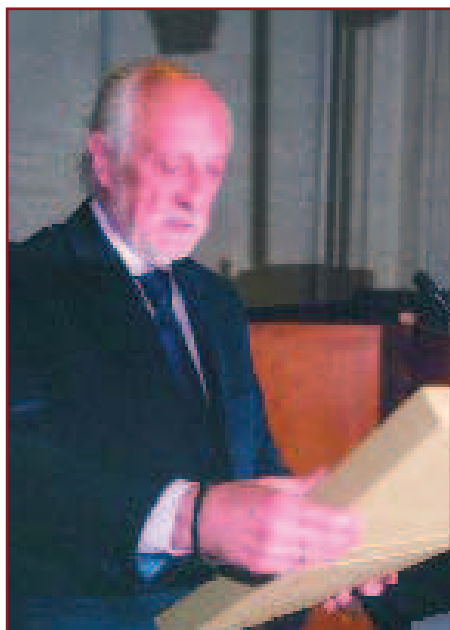

Ramon Castellà, premi Roquetenc de l'any 2009

L'Ajuntament de Roquetes va concedir, la nit de dissabte 17 d'abril, el premi Roquetenc de l'any 2009 a Ramon Castellà Castelló per la seva tasca social i humanitària, duta a terme, durant dècades, des de l'anonimat o com a membre d'entitats religioses com la Congregació Mariana, el Centre Parroquial o Càritas a Roquetes, de la qual n'és actualment el president. Ramon Castellà acumula una llarga trajectòria d'ajuda als més necessitats; tasques d'ajut com ara el repartiment d'aliments, de roba o la visita periòdica als reus que compleixen condemna a la presó de Tarragona. L'entrega dels premis Roquetenc de l'any va tenir lloc en el transcurs del sopar institucional de la festa local del 14 d'abril, que va celebrar-se al casal de la raval de Cristo i va comptar amb l'assistència de gairebé 150 comensals. No només va ser Ramon Castellà l'homenatjat durant la nit, ja que el jurat va decidir atorgar diverses mencions honorífiques a la resta de finalistes. Aquestes van ser per a l'empresa Centre d'Ambulàncies Baix Ebre, pels seus 25 anys de vida; a les entitats la Joca Club Alpí i Associació de Jubilats i Pensionistes de Roquetes, també pel 25è aniversari de la seva fundació; i a l'Escola M. Marcel·lí Domingo, pel 75è aniversari de la inauguració de l'edifici escolar roquetenc. El sopar institucional del 14 d'abril, un dels actes centrals de la festa local, va cloure amb l'actuació humorística del duet Acadèmica Palanca.

(En aquest número de la revista *Roquetes* dediquem una pinzellada informativa a dos dels homenatjats durant la nit del 17 d'abril. El proper número, el 274, recollirà informació sobre els altres dos restants ja que sobre el cinquè premiat, el CEIP M. M. Domingo, trobareu tota la informació en el número 268 de la revista, en què es va informar àmpliament de l'acte de celebració del 75è aniversari).

D'ESQUERRA A DRETA, L'EMPRESARI BERNARDO COSLADO, CARLES LLUÍS (PRESIDENT DE LA JOCA CLUB ALPÍ) I DORA SÁNCHEZ (DIRECTORA DEL CEIP M. MARCEL·LÍ DOMINGO) EN EL MOMENT DE RECOLLIR ELS RESPECTIUS GUARDONS. A DALI, RAMON CASTELLÀ, ROQUETENC DE L'ANY 2009, I UNA IMATGE DE L'ASPECTE QUE PRESENTAVA EL CASAL DE LA RAVALETA LA NIT DEL 17 D'ABRIL.

Ramon no en vol saber res, d'entrevistes ni de fotografies. De fet, des que va assabentar-se que havia estat elegit Roquetenc de l'any 2009 tot van ser nervis i desassossec. Ell se sent còmode en el seu món, treballant pels més necessitats, sense publicitat, de forma callada i anònima. Com una formigueta, va fent dia a dia. Ara menjar, ara roba, ara sabates, ara... la mà amiga d'algú a qui acudir quan les coses van maldades.

Les línies que ara segueixen no són una entrevista; són un resum de la feina que Ramon Castellà, premi Roquetenc de l'any 2009, realitza, des de fa molts anys, junt amb un grapat de voluntaris i voluntàries que gestionen Càritas parroquial a Roquetes. Un treball -com diu ell- d'equip.

Ramon Castellà, Roquetenc de l'any 2009

Ramon Castellà presideix, actualment, la delegació de Càritas parroquial a Roquetes. No és aquesta, però, la seva única relació amb el món associatiu ja que -segons recorda- hi va començar de ben jovenet. La Lira Roquetense, la Congregació Mariana de Roquetes, el Centre parroquial... són altres entitats en què Ramon ha participat de forma activa. Sempre treballant per la comunitat, al servei dels altres. Aquesta trajectòria vital ha estat la que les associacions roquetenques i l'Ajuntament van reconèixer i premiar en triar-lo Roquetenc de l'any 2009. Aquesta llarga tasca i, en especial, la que exerceix actualment al capdavant d'un equip humà dedicat a ajudar els ciutadans i les ciutadanes que més ho necessiten.

Càritas parroquial a Roquetes va començar a treballar el 3 gener de 1951, amb el nom de Secretariat Parroquial de Caritat. El lema d'aquella gent que va engegar la feina d'ajudar els demés va ser **"demandar i donar"**. I tant va ser així que l'entitat, creada per fer front a les penúries econòmiques que passaven algunes famílies de Roquetes i ajudar-les a sortir del tràngol, va començar a repartir ajuts una setmana després de la seva inauguració. Uns, en espècies (pa, llet, llegums, verdures...) i altres, en metàl·lic.

Des de llavors, Càritas ha ocupat diversos seus (als carrers de Sant Ramon, Consolació, la Gaia i l'actual, al carrer Major) i ha estat conduïda per moltes persones que, com les d'ara, van decidir dedicar part del seu temps a l'ajut humanitari. Actualment, hi treballen dinou voluntaris i voluntàries, que es reparteixen en torns setmanals de treball; una feina que consisteix en el repartiment dels ajuts (una dia a la setmana, la roba, i un cop al mes, també el menjar) i la distribució al propi local, sense oblidar que hi ha voluntàries que s'ocupen, a més a més, d'ensenyar a cosir les dones immigrades

A LA FOTO, RAMON CASTELLÀ (CINQUÈ PER L'ESQUERRA) FORMANT PART DE LA JUNTA DIRECTIVA DE LA LIRA ROQUETENSE (ANY 1985). A DALT, A LA SEU DE CÀRITAS A ROQUETES.

que ho necessiten.

L'associació reparteix roba i menjar a tothom que acudeix al seu local, i treballa, de forma coordinada, amb l'assistenta social de l'Ajuntament. Així, avui per avui, Càritas presta atenció a 48 grups familiars, 8 famílies monoparentals i 59 persones amb pensions mínimes i/o en situació especial d'incapacitació, d'abandonament o exreclusos. El pagament d'alguna mensualitat de lloguer, aigua o llum, o el menjador escolar; la compra d'ulleres o medicaments, llibres de text, joguines... són altres ajuts que presta Càritas, als què ha de fer front amb els ingressos de què disposa. Cal assenyalar que aquesta subsisteix gràcies a les quotes (més que quotes, són donacions) dels 131 sòcics i sòcies amb què compta, dels donatius, de les col·lectes de la parròquia, de les institucions bancàries i de les subvencions de l'Ajuntament de Roquetes i el Consell Comarcal del Baix Ebre.

En preguntar-li com es defineix, Bernardo Coslado respon que com a un home treballador i emprenedor que, malgrat no disposar del temps de lleure que voldria, continua sent amant de les seves aficions: la família, la caça i l'equitació. Aquest empresari roquetenc va engegar el seu projecte l'any 1984; una empresa familiar que aleshores només disposava de dos vehicles i que avui en dia en té gairebé

una vuitantena. El mes de novembre, la consellera de Salut, Marina Geli, va posar la primera pedra de la que serà la nova seu del Centre d'Ambulàncies Baix Ebre, a la carretera de Roquetes a la raval de Cristo; una nova ubicació per a una empresa que ha anat creixent a mesura que creixia la població ebrenca i que, ara per ara, amb 25 anys de vida, dona feina a més de dues-centes persones.

Bernardo Coslado, empresari, Menció d'honor en els premis Roquetenc de l'any 2009

“La formació dels treballadors és bàsica per poder fer bé la feina que duem a terme”

Pregunta: Vostè considera que, com a empresari, ha hagut de renunciar a la seva vida privada per tirar endavant el seu projecte?

Resposta: I tant que sí! Vaig començar quan tenia 24 anys, i ara ja estem una mica més relaxats, però, quan vam començar, eren 24 hores seguides; dissabtes, diumenges, telèfon... Aleshores no hi havia mòbils, la qual cosa t'obligava a estar sempre al peu del canó. Ens passàvem moltes hores a l'hospital esperant serveis o a la base que teníem al carrer d'Ulldecona, el lloc on vam començar. Eren moltes hores, tant per a mi com per a la meva dona. Sempre hem estat els dos al peu del canó perquè l'empresa és dels dos. Els primers deu o quinze anys gairebé sense vida privada, només quan podíem.

P: Heu comentat que vàreu començar al carrer d'Ulldecona. Quins records conserveu d'aquella època?

R: Doncs, molts. La gent que vam començar, els pocs treballadors que teníem, els veïns, que sempre estaven disposats a donar un cop de mà... També va ser molt important per a

nosaltres Teresa, la propietària del bar ET. Sempre anàvem a menjar allí o, si no podíem anar-hi, ens portaven ells el menjar. Van ser anys molt durs perquè no vam aconseguir cap contracte aquí, a Tortosa, i l'any 1985 vam haver de marxar a Castelló. Vam estar gairebé un any que aquí no teníem serveis. A Castelló, vam aconseguir un concurs públic per a dos vehicles i ens hi vam establir, en un magatzem de lloguer. Va ser l'any 1986 quan vam tornar a treballar aquí, amb un contracte, i ara donem servei a tota la província de Castelló i totes les comarques de l'Ebre. A Castelló tenim una empresa que, si no hagués estat per aquestes circumstàncies, probablement no la tindríem. Té les mateixes característiques que la d'aquí, de Roquetes. Som 240 treballadors i 80 vehicles. Va ser una casualitat, ja que aquí no ens donaven treball públic, només privat, i la base del negoci està en el treball públic, en la Seguretat Social. En aquells temps, aquí estava la Creu Roja i a

(continua a la pàgina següent)

(ve de la pàgina anterior)

nosaltres ens donaven algun servei, però gairebé no teníem treball. Va ser a l'any 1986 quan vam tornar donar servei al carrer d'Ulldecona, tal com havíem fet abans. Al cap i a la fi, però, aquell any d'impàs ens ha permès tenir dues empreses que, entre les dues, donen feina a 460 treballadors, un 90% dels quals són fixos i els que no en són és perquè encara no fa sis mesos que hi estan treballant, que és el temps que asenyala el conveni laboral.

P: Com va sorgir la idea de crear aquest negoci?

R: Jo treballava en una empresa del meu pare, de moviments de terra: arreglant camins, fent repoblacions forestals... Tenia 24 anys i no m'hi sentia a gust. I va sorgir l'ocasió. Resulta que a l'empresa de transport sanitari que hi havia aquí concertada, que era de València, li van treure la concessió, no sé per quin motiu. El cas és que, a través d'uns amics comuns, vam assabentar-nos que aquesta feina quedava lliure i, junt amb un altre noi que avui dia ja és mort, vam embolicar-nos en el negoci. Vam comprar dues ambulàncies, vam pagar-ne una part i l'altra, a poc a poc, i vam anar introduint-nos en aquest sector. Va ser una oportunitat que va sorgir i que vam aprofitar. Vam estar un any fent serveis privats i, al marxar a Castelló, la meva dona i jo vam quedar-nos amb l'empresa, ja que l'altre noi va plegar perquè no volia marxar de Tortosa. Aquests van ser els meus inicis. Avui en dia, l'empresa de Castelló la portem jo i un altre soci, i la de Roquetes, la meva dona i jo. El que passa és que ara, en els últims deu o dotze anys, el canvi en el transport sanitari ha estat de 180 graus. Abans s'utilitzaven els mateixos vehicles per fer urgències i viatges programats, i l'any 2000 ja vam començar amb vehi-

cles exclusius per a urgències i d'altres, per a serveis programats.

P: De quins serveis disposeu avui en dia?

R: Tenim uns vehicles exclusivament per a urgències i uns altres, per al transport programat. De vegades, en moments molt puntuals, sempre podem disposar d'algun vehicle per fer la urgència més ràpid, encara que avui en dia això està coordinat pel Sistema d'Emergències Mèdiques (SEM) i tots els vehicles d'urgències estan coordinats per ells. Si ens necessiten, però, tenen la nostra infraestructura per donar resposta a allò que calgui.

P: Des que vàreu començar, fa 25 anys, fins a avui, quines creu que són les diferències més notables en la seva empresa?

R: Sobretot, la formació dels treballadors. Quan vam començar no havíem fet ni un sol curs de primers auxilis i per conduir una ambulància només calia disposar del carnet B. Després, el temps va anar canviant i, pel que fa als cursos de formació, vam tenir clar que això era una part molt important en el nostre treball. Si no recordo malament, el primer curs de formació el vam fer l'any 1989 i va subvencionar-lo l'INEM; era un curs de tècnic en transport sanitari. La major part dels treballadors arriba a l'empresa sense formació i aquí els en donem. Ara fan un examen de tècnic en transport sanitari, de l'Institut d'Estudis de la Salut i ara sortirà, segurament, l'última convocatòria perquè, gràcies a l'esforç que hem fet tots els empresaris del sector, hem aconseguit que hi hagi un mòdul de formació professional. A més a més, el curs 2010-2011, a l'IES de l'Ebre es farà el primer curs de formació professional de tècnic en emergències sanitàries. Sobretot, ha estat un èxit de l'Associació Nacional d'Empresaris d'Am-

(continua a la pàgina següent)

1, a més... Més d'un milió d'euros d'inversió

El 28 de novembre del 2009, la consellera de Salut, el delegat del Govern de la Generalitat a les Terres de l'Ebre i l'alcalde de Roquetes van presidir l'acte de col·locació de la primera pedra de la que serà la futura seu del Centre d'Ambulàncies Baix Ebre. Aquesta, que estarà ubicada al Km. 2,9 de la carretera de Roquetes a Mas de Barberans, comportarà una inversió de més d'un milió d'euros.

Les noves instal·lacions de l'empresa quedaran configurades en dos volums diferenciats. El primer, de caire administratiu, es desenvoluparà amb un prisma de base rectangular que disposarà d'un soterrani i de dues plantes. Al soterrani hi haurà el pàrquing d'administració; a la planta baixa, les dependències de control, la zona de

guàrdia permanent i la zona de formació als treballadors; i a la primera planta, administració i direcció.

El segon volum construït, amb una forma adaptada a les limitacions del solar, serà utilitzat com a garatge i taller. Entre tots dos volums, la superfície total construïda serà de 1.803,98 m².

(ve de la pàgina anterior)

bulàncies, de la qual sóc president des de fa 8 anys, però també dels sindicats i dels treballadors, perquè ells també creuen que la formació és necessària i indispensable per a la feina que duem a terme.

P: Quins projectes de futur teniu?

R: De moment, les noves instal·lacions. Pensem que aquest 2010 ja estarem allí. Ja han començat les obres i, en cinc mesos o sis, ja ho tindrem molt avançat. Aquest és el projecte estrella; aquí on estem ara ja no tenim prou espai.

P: Per què aquesta ubicació per a la nova seu?

R: En el seu moment, a Roquetes no hi havia cap altra zona industrial per poder triar; era l'únic que quedava al Pla General d'Urbanisme. Vam haver de començar de zero: fer el pla parcial, el projecte d'urbanització... Això ha costat tres anys de papers. Vam comprar els terrenys l'any 2006 i fins al novembre del 2009 no vam poder posar-hi la primera pedra. Vam haver de fer un esforç important perquè aquí, des de fa un parell d'anys, no hi cabem. La idea era marxar abans, però no ha pogut ser.

P: Queda clar, doncs, que la vostra aposta sempre ha estat per continuar a la vostra ciutat, a Roquetes?

R: Sí, per suposat. Nosaltres sempre hem apostat per Roquetes; som d'aquí i volem estar aquí. Vam néixer aquí i volem continuar aquí, encara que molts dels vehicles i del personal el tinguem per tot el territori, però la central, a Roquetes. La primera, al carrer d'Ulldecona. Després, a la carretera dels Reguers i, des de 1996, al carrer del Pare Romanyà. I enguany, si no hi ha res de nou, ens instal·larem a la carretera de la Raqueta.

P: A nivell empresarial, quin futur hi veu, a Roquetes?

R: Doncs Roquetes és, avui en dia, una ciutat amb moltes perspectives perquè ens construïran un hospital just a les portes. Segons ens va dir la consellera Geli en l'última reunió de l'AECE (Associació d'Empresaris de les Comarques de l'Ebre), la gestió de l'hospital estava en marxa perquè era necessària i perquè no es podia deixar de fer, i molt menys en els

temps actuals. Fer una infraestructura d'aquestes característiques a les Terres de l'Ebre significa molts llocs de treball per a diversos anys i una vegada enllestit, també. A banda de la inversió, que és molt important, també fa falta un nou hospital a les Terres de l'Ebre. El Verge de la Cinta està col·lapsat, els accessos són molt dolents... Si no passa res, segons diuen, el proper any començaran les obres d'aquest hospital i per a Roquetes és importantíssim tindre'l a la vora perquè reactivarà moltíssim l'economia.

P: Per curiositat, si una persona té un problema i necessita el servei d'una ambulància, què ha de fer?

R: Si és un cas urgent ha de trucar al 061, que és el telèfon d'emergències mèdiques del SEM de Catalunya. Si la necessita per a un servei programat, aleshores pot acudir a nosaltres directament, però sempre seguint uns passos a través del metge de capçalera, que és qui redacta el document de transport sanitari. Cal que el metge autoritzi aquest servei; una persona no pot trucar directament aquí i demanar una ambulància si no es tracta de un servei privat.

P: Per acabar, voldríeu afegir alguna cosa més?

R: Doncs que tenim moltes ganes d'inaugurar la nau, sobretot perquè treballarem tots en millors condicions. Encara que la plantilla serà la mateixa, tant el personal mòbil com el d'oficines i coordinació, sí que canviarà el sistema de treball. Nosaltres ja ho havíem pensat bé. L'any 2006 vam comprar la parcel·la perquè ja vèiem venir com anirien les coses, però els problemes de burocràcia ens han fet perdre tres anys. Els últims quatre anys és quan més hem crescut; entre els anys 2005 i 2007 vam duplicar la plantilla, i també els vehicles. Encara que els tinguem repartits en les 24 bases que tenim a les comarques de l'Ebre, també s'ha produït un increment de transport programat, per la qual cosa hem hagut d'incrementar els vehicles en els dos últims anys. Un altre problema que vam tenir va ser l'arranjament de la carretera. Estava la Diputació pel mig i, fins que aquesta no va acabar de fer les expropiacions dels terrenys, no es van poder refer el pla parcial i el projecte d'urbanització. Les obres de la carretera van retardar un any tots el papers de les obres projectades.

ESMORZARS, TAPES I ENTREPANS

Bernat de Villamarí 7 43500 Tortosa Tel. 977 442 598 www.bar-roque.com ba.roque@hotmail.com